

Nr 430

Av herrar **Eriksson** och **Osvald**, i anledning av *Kungl. Maj:ts proposition angående anslag för budgetåret 1957/58 till främjande av bostadsförsörjningen m. m.*

När det offentliga stödet för uppförande av studentbostäder genomfördes vid 1950 års riksdag diskuterades även frågan om tomt för dessa byggnader. I sitt remissyttrande anförde bostadsstyrelsen bl. a. (prop. nr 99/1950, s. 68): "Med hänsyn till den betydelse, som utbildningsanstalterna och studenterna ha för vederbörande stad, synes emellertid i gengäld krav böra resas på att erforderlig tomtmark tillhandahålles utan kostnad; kostnaden för eventuellt erforderlig extra grundförstärkning bör icke heller belasta studentbostadsföretaget."

Dåvarande departementschefen anförde bl. a.: "Jag ger vidare min avslutning till vad bostadsstyrelsen anført i fråga om vederbörande kommuns ställning till studentbostadsföretagen och anser av de skäl styrelsen framhållit det vara rimligt, att kommunen tillhandahåller erforderlig tomtmark utan kostnad."

År 1950 var sålunda regering och riksdag eniga om att tomtmark och extra grundförstärkning inte skulle bekostas av staten eller studentbostadsföretagen utan av respektive kommuner. Så har också sedermera blivit fallet utom i Uppsala, där stadsfullmäktige under hänvisning till att grundförhållandena i staden är särskilt dåliga, vilket ställer orimliga ekonomiska krav på staden, i de hittills aktuella fallen ej bestridit mer än hälften av kostnaderna för extra grundförstärkning och för framtiden förklarat sig inte kunna lämna något som helst bidrag utöver exploateringsfärdig tomtmark.

Vid Sveriges förenade studentkårers bostadskonferens den 25—26 januari i år framhöll också representanter för bostadsstyrelsen, SFS och Uppsala stadsfullmäktige (prop. nr 100/1957, s. 127) vikten av att extra grundförstärkningskostnader inte skall belasta studentbostadsföretagen.

I en nyligen avlämnad proposition angående anslag till främjande av bostadsförsörjningen m. m. (prop. nr 100/1957) har departementschefen särskilt behandlat frågan om studentbostadsbyggande. Sedan han avvisat tanken på att indexbinda det föreslagna fasta tilläggslånet om 5 000 kronor per rum, anför han (anf. prop. s. 129): "ej heller anser jag det förenligt med principen om ett fastlånebelopp per rum att i särskild ordning subventionera kostnader för extra grundförstärkning". Av detta yttrande

torde få dragas den slutsatsen, att kostnaderna för extra grundförstärkning enligt departementschefens mening skall gäldas antingen av studentbostadsföretagen eller av respektive kommun. Då det inte är sannolikt att kommunerna kommer att åta sig denna kostnad — Uppsala har redan förklarat sig för framtiden inte kunna anslå några medel härför — kommer propositionens ståndpunkt att som konsekvens medföra att de extra grundförstärkningskostnaderna måste "inbakas" i tertiär- och tilläggs-lånen och sålunda belasta hyrorna.

Motiveringen för departementschefens förslag — hänvisningen till det föreslagna fasta tilläggslånebeloppet — synes inte vara helt hållbar. De erforderliga beloppen för bestridande av extra grundläggningsskostnader torde kunna bestridas inom ramen för bostadsstyrelsens anslag. Att belasta vissa kärorters studenter med kostnader för extra grundförstärkningskostnader är en väg som bestämt måste avvisas, då det vore orimligt att låta vederbörande Orts speciella geotekniska förhållanden bestämma studentbostädernas hyresnivå.

Då uppförandet av studentbostäder är en riksangelägenhet synes det oss riktigt, att extra grundförstärkningskostnader ersättes av staten och inte av studenter eller av de kommuner, som har så svåra grundförhållanden att man måste vidtaga extra grundförstärkning.

I anledning av det ovan anförda får vi härmed hemställa,

att riksdagen vid behandling av Kungl. Maj:ts proposition nr 100 måtte besluta att kostnader för extra grundförstärkning täckes genom ett tillägg i varje särskilt fall utöver de föreslagna kapitalsubventionerna om 3 000 resp. 5 000 kronor per studentrum, och

att erforderliga medel härför må bestridas inom ramen för bostadsstyrelsens anslag.

Stockholm den 20 mars 1957

Einar Eriksson

Hugo Osvald